

ge til den strukturdebat, der har været inde i nogle af de andre debatter, nemlig at vi skal passe på, at vi ikke bruger en kommunalreform til at grave grøfter mellem de psykiatriske systemer, for det vil skade de mennesker, der er afhængige heraf.

Er ordføreren enig i det?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Absolut, og i forbindelse med den her strukturreform og alle de mange konferencer og samtaler, og hvad der har været om at slå streger på kortet, må jeg sige, at jeg har været allerallermest optaget af de opgaver, der skal flyttes, og ikke så meget af, hvor stregerne skal stå, og hvor store kommunerne skal være.

De opgaver, jeg har været mest optaget af, er de sociale, de psykiatriske opgaver, for de angår de mest udsatte, de mest følsomme personer, der nemt kan gå hen og blive sorteper i det her spil. Derfor må jeg sige inderligt fra hjertet af, at jeg er bekymret, hvis opgaverne for de her mennesker kommer til at ligge i kommunerne. Det er jeg simpelt hen, fordi jeg mener, at vi har nogle specialer i amterne, vi har en viden, vi har nogle eksperter, vi har nogle tilbud, som jeg er bange for at vi mister, hvis det hele bliver proppet ned i kommuner, som måske bliver for små til at rumme de her ting, til, at de kan være bæredygtige både fagligt, økonomisk og retssikkerhedsmæssigt for patienterne og for borgerne.

Kl. 15.05

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Som tidligere meddelt vil afstemning om det forslag til vedtagelse, der er fremsat af ordføreren for forespørgerne, hr. Naser Khader, blive foretaget i mødet tirsdag den 30. marts 2004.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 175:

Forslag til lov om ændring af lov om euforiserende stoffer og straffuldbyrdelesloven.

(Skærpet indsats mod narko m.v.).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 26/2 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Karsten Nonbo (V):

Det er et godt lovforslag, der nu bliver lagt frem fra justitsministerens side. Nu skal vi have rettet op på den misforståelse, der er hos unge, at narko ikke er ulovligt. Narko er et rusmiddel, narko er usundt, narko er ulovligt, og overtrædelse af loven belægges nu med en straf. Mange tror nemlig, at en advarsel skal betragtes som det gule kort, at det er ligesom i en fodboldkamp eller en håndboldkamp, at det er en del af kampen, der er legitim, at man godt kan få det gule kort, for så har man jo ikke spillet hårdt nok, man må spille endnu hårdere. Sådan har mange unge også troet det gjaldt overtrædelse af narkotikalovgivning.

Den tro skal vi have pillet ud af de unge mennesker. De tror, de godt må ryge, men at de bare ikke må sælge videre til andre, ja, man må nok godt sælge til venner. Al den misforståelse skal pilles ud. De unge skal have et lille rap over fingrene, inden det går fuldkommen galt og ikke, når det er gået fuldkommen galt. Når først det er gået fuldkommen galt, så er indgangsvejen til de hårde stoffer åben, og så er de nået til the point of no return. Så er der ingen vej tilbage. Så er det igennem hele behandlingssystemet. Det er synd. Det er spild af tid.

Hvorfor skal man beruse sig fra en dejlig tilværelse? Livet er jo godt, hvis man tager de lyse sider. De lyse sider ser man ikke i en hashtåge. Jeg fatter ikke, at man skal bruge tid og et ungt liv på sådan noget.

Vi kan jo desværre ikke straffe os ud af alle problemer, men vi kan altså give det her lille rap over fingrene, der gør, at de unge mennesker opdager, at de er på gale veje, og det oplever jeg sådan set at de hungre efter. Når de pludselig sidder der på bagsædet af en patruljevogn eller et andet sted eller endnu værre på en narkoafvænningsanstalt, så siger de, at havde de dog bare fået at vide i god tid, at det her var en forbandet vej at komme ind på, så havde vi fået dem stoppet.

Når der i selve lovforslaget er anført, at man i almindelighed ikke skal kunne give advarsel, dækker det jo over, at det kun er i undtagelsestilfælde, at man stadig væk giver advarsler. De her undtagelser er jo netop det, som jeg også ved at f.eks. SF og Enhedslisten nok har kæmpet me-

get for at få lagt ind, altså det her med junkien, med narkoluderer, hvor der ingen vej er tilbage, hvor der kun er behandlingen, der hjælper, og hvor enhver bødestraf vil medføre en afsoning, som – jeg var lige ved at sige – ikke er pengene værd, hvor det rigtigste er at komme i gang med en behandling.

Vi får også stoppet de her kyniske sælgere, der farer rundt i dag med tre til fire klumper og kan sige, at det var til eget forbrug, og hver gang de har solgt de her tre til fire klumper, så farer de ud under busken og finder fire nye klumper, som også er til eget forbrug. Det salg får vi også stoppet, og det skal vi virkelig, for vi skal have stoppet tilgangen.

Vi skal have rettet den der misforståelse, at de små ting kan man holde op med, kan man gå bort fra. Ja, det kan man i starten, men til sidst kan man bruge de bibelske ord, at man kan gå bort, og det er altså, fordi det ender med dødsfald. Narkoen er altså skyld i næsten halvt så mange dødsfald, som landevejene er. Antallet af dødsfald på landevejene er for nedadgående, antallet af narkodødsfald er desværre ikke for nedadgående.

Vi skal også have stoppet al narkomisbrug og almindelig tilgængelighed af narko i fængslerne. Derfor er det også ganske udmærket, at vi får lagt ind, at man kan udtage urinprøver i fængslerne. Narkoen er, ja, man må jo ikke bande her, den værste svøbe, der overhovedet findes, den største undskyldning for at gå på kompromis med livets lyksaligheder. Det er et godt lovforslag, og for at ingen skal være i tvivl, så støtter vi det i Venstre.

Kl. 15:10

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er jo muligt, at hr. Karsten Nonbo har nogle oplysninger, jeg ikke har, men jeg var i hvert fald ikke klar over, at præsidenterne for Østre Landsret og Københavns Byret og en væsentlig række politifolk er medlemmer af SF og Enhedslisten. Men det kan selvfølgelig være, at hr. Karsten Nonbo er klar over det. Jeg vidste det i hvert fald ikke, og det er jo i høj grad disse personer, som har argumenteret for, at man skulle have mulighed for at bruge advarsel.

Så har jeg et spørgsmål til hr. Karsten Nonbo, nemlig om han er enig med formanden for Venstres Ungdom i, at hvis man har en liberal-ideologisk indgangsvinkel, så skal det enkelte individ have selvbestemmelse over sin egen krop. Er

hr. Karsten Nonbo enig i den udtalelse af formanden for Venstres Ungdom?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Nej, jeg er dybt uenig i, at unge mennesker skal have lov at eksperimentere med deres eget liv, før de ved, hvad det er, de er i gang med at ødelægge dem selv med. Der er altså visse ting, der kræver en far og en mor med en fast hånd.

Det der med, at det må barnet da selv prøve. Man kan da også sige til et 2-årigt barn, at det da selv må prøve at se, om det kan forcere Helsingørsmotorvejen. Hvis det går godt, så bliver det nok en god trafikant. Hvis det går skidt, så har vi en mindre af de dårlige trafikanter. Så held og lykke, kryds Helsingørsmotorvejen.

Det er jo stort set den holdning, fru Line Barfod lægger for dagen, og den er mig dybt foragtelig.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu var det formanden for Venstres Ungdom, jeg citerede, og ikke mig selv, så det må hr. Karsten Nonbo afklare med formanden for Venstres Ungdom. Det var heller ikke specielt møntet på unge, det var folk i det hele taget.

Jeg vil så høre, om hr. Karsten Nonbo er enig i en udtalelse fra SPD, det tyske parti, som, så vidt jeg ved, indimellem samarbejder med Venstre og også bygger på en liberalistisk indfaldsvinkel, om, at det nu vil gøre det straffrit i Berlin at besidde hash på op til 15 g til eget brug.

Ifølge FDP er det altså, fordi regeringen ikke længere skal blande sig i det, når lovlydige borgere bruger hash, for man har ikke kunnet bevise, at det skulle være mere skadeligt end alkohol og cigaretter. Så hvorfor skal man blande sig i det ene og ikke i det andet, er holdningen hos FDP.

Hvordan kan det være, at hr. Karsten Nonbo har en helt anden opfattelse?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil først og fremmest sige undskyld, for det var ikke min mening at slå budbringeren ihjel. Derfor vil jeg da godt sige undskyld, men jeg skal hilse og sige, at det, at budskabet kommer fra Venstres Ungdom, gør det ikke bedre i mine øren. Undskyld, det var ikke meningen at slå budbringeren ihjel, men jeg er dybt uenig i bud-

skabet, om så også det kommer fra Venstres Ungdom. Men de bliver heldigvis også voksne.

Det er jo stadig væk ulovligt her i landet, og besiddelse af små mængder er også ulovlig. Det er det, vi skal have fortalt folk. Jeg synes ikke, det skal legaliseres på nogen måde, for det er altså at lege med krudt. Det er som at gå med en fakkellampe igennem en krudttønde. Det kan godt lade sig gøre. Der er mange, det lykkes for, og de, hvad der næsten er endnu værre, siger jo, at de kunne, og at det ikke gik galt. Hvis der er nogen, der har dem som forbillede, så bør de i mine øjne have en meget, meget sort samvittighed over dem, der går i hundene. Nogle går i hundene, de stopper på et alt for lavt niveau, deres indlæringskurve flader ud, de når ikke videre i livet, og vi ser dem lalle rundt.

Der er desværre også nogle af mine kammerater fra gymnasiet, der ikke har afsluttet tredje år endnu.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes, at hr. Karsten Nonbo sprang meget let og elegant hen over det problem, som i mine øjne er justitsministerens største, nemlig mangelen på fængselspladser.

Dansk Fængselsforbund har jo i sine kommentarer til lovforslaget sagt, at der kommer til at mangle 60 pladser. Det drejer sig slet ikke om alle de der strafskærpelser, der nu kommer med bødeafsoning osv., det er isoleret på grund af den ændring, der kommer til at ske i fængslerne.

Hvad er hr. Karsten Nonbos svar hertil?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Altså hvis vi forbyder hash i fængslerne, så er der jo ikke så mange, der vil være der.

Kl. 15.15

Nå, den mere seriøse del er, at det her lovforslag gerne skulle være med til at sørge for, at der ikke er så mange, der kommer der, og hvis vi lærer de unge mennesker som 15-årige, at de får en bøde, så er der mange af dem, der står ned ad den stige. De kommer lige op på første trin, men de kommer ikke længere på den stige, der ender med en fængselsplads.

Så jeg tror ikke på, at det her kræver flere fængselspladser. Jeg tror på, at det kan betyde færre fængselspladser. Vi skal ikke undlade at forsøge at løse et problem, fordi vi allerede inden vi starter med at løse problemet, tror, at det vil gå galt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Et andet af justitsministerens store problemer er jo, at de ansatte i Kriminalforsorgens fængsler går på førtidspension med en gennemsnitsalder på 44 år. Det, man lægger op til nu, er øget kontrol via urinprøver og andet. Det belaster den enkelte ansatte. Der kommer ikke flere ansatte til Kriminalforsorgens fængsler.

Hvad vil hr. Karsten Nonbo gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Det er lidt uden for selve forbuddet.

Der skal ske et holdningsskred. Det ved vi godt, og det holdningsskred arbejder vi på, og det er sådan, at vi nok skal få løst problemerne, og vi skal nok bakke op om fængselspersonalet, således at de kan udtage de her urinprøver.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Kampen mod narko er lang og besværlig, og det endelige mål, intet narkomisbrug i dette land, nås vel aldrig. Der er ingen lette løsninger, selv om mange forskellige former for bekæmpelse har været forsøgt.

Hovedlinjen i narkopolitikken skal ikke efter vores opfattelse ændres. Den skal stadig væk sætse på forebyggelse, på at begrænse tilgangen af nye stofmisbrugere, på behandling, der skal sættes ind så tidligt som muligt for at begrænse skadevirkninger både for misbrugeren selv og for misbrugeren omgivelser, og endelig på kontrol, og det vil sige, at der skal sættes hårdt og kraftigt ind mod kriminalitet, både den internationale, den organiserede og den kriminalitet, der foregår her i landet.

Formålet med dette lovforslag er, som det fremgår, en skærpet indsats mod narko, dvs. bekæmpelse og forebyggelse af stofmisbrug ikke mindst i fængslerne og blandt unge, der færdes i restaurations- og de såkaldte festmiljøer.

Over for de unge mennesker er det vigtigt at gøre det klart, at det er alvorligt og har konsekvenser at besidde stoffer. Vi kan derfor støtte, at der gives bøde også i førstegangstilfælde i stedet for advarsel. Forhåbentlig kan det skabe en holdning hos de unge mennesker om, at det ikke er smart at bruge stoffer.

Det er en kendt sag, at der i diskoteker m.v. foregår et ikke ubetydeligt salg af stoffer. Ofte er

det i disse miljøer, at unge mennesker begynder et misbrug, tit ved, at de tilbydes billige vareprøver, eller at der uden deres viden kommes stoffer i deres drink. Derfor kan vi støtte, at sælgere, pushere og formidlere straffes med fængsel i stedet for bøde, også første gang de pågribes, og at der i gentagelsestilfælde idømmes højere fængselsstraf end for nærværende.

I øvrigt finder vi det rigtigt, at der også til unge under 18 år med misbrugsproblemer gives en behandlingsgaranti. Den findes ikke i dag, og jeg kan henvise til et beslutningsforslag fra den socialdemokratiske folketingsgruppe, der kommer til at gå præcis på dette emne, og ved den sags behandling vil vi nærmere redegøre for vores synspunkter.

Det er en kendt sag, at der blandt indsatte i fængslerne er store misbrugsproblemer. Ifølge oplysningerne har over 50 pct. af de indsatte et misbrugsproblem. Vi ved, at kriminalforsorgen er i gang med bl.a. stoffri afsnit i nogle af fængslerne, men vi mener, at der er behov for en øget indsats mod indsmugling, handel med og brug af stoffer, og vi kan derfor støtte lovforslaget også på dette punkt.

Sammenfattende kan Socialdemokratiet støtte lovforslaget, idet vi dog vil deltage i udvalgsbehandlingen med nogle spørgsmål, nogle tydeliggørelser og nogen belysning af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Per Kaalund startede med at tale om forebyggelse, hvad jeg er meget enig i, men jeg kan bare ikke helt se, hvor forebyggelsen er henne. Hverken i det her forslag, eller hvad der ellers kommer, kan jeg ikke helt se, at Socialdemokratiet har fået noget omkring forebyggende arbejde, så det ville jeg da godt høre lidt mere om.

Kl. 15.20

Så ville jeg gerne høre, hvor Socialdemokratiet har set et eneste eksempel rundtomkring i verden på, at det virker at give folk bøder for at have hash på sig. Tværtimod er det, vi ser rundtomkring i verden jo, at man går den modsatte vej, at f.eks. hr. Per Kaalunds partifæller i Berlin har indset, at det ikke hjælper. Nu har man prøvet i over 30 år med en politiindsats, og det hjælper ikke, og derfor vil man nu i Berlin tillade besiddelse af hash op til 15 g. I England tillader man nu besiddelse til eget brug. I Canada har man nu også mildnet straffen.

Hvad er det, der får Socialdemokratiet i Danmark til at gå den stik modsatte vej? Hvor har man set eksempler på, at det virker?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Forebyggelse er mange ting også inden for narko.

Nu er narkobekæmpelse og narkomisbrug jo et meget, meget bredt stofområde. Der er også sygdomme, der er behandling, det psykiatriske sygehusvæsen har været drøftet tidligere her i dag, og der er en lang række andre ting.

Isoleret i dette lovforslag, hvor vi taler om forebyggelse, gælder det de unge mennesker, bl.a. i de såkaldte diskoteker, festmiljøer, og hvad de benævnes som. Der mener vi, at der ligger en klar præventiv virkning i, at de unge mennesker får en bøde første gang. Hvis de har stoffer på sig eller bruger dem, får de en bøde. Der er ikke noget med advarsel eller noget andet. Der gives kun advarsler i helt særlige tilfælde, ellers får de umiddelbart en reaktion, og de får den hurtigt. Det mener vi har en præventiv virkning også over for andre unge mennesker, der måtte forville sig ind i disse ting.

Med hensyn til virkningen af at give bøder: Man gør jo det her op på mange måder, men en anden måde at gøre det op på er jo, at hovedparten af den danske befolkning, procentuelt sidst i 90'erne, aldrig nogen sinde har været i berøring med stoffer af den art. Jeg tænker ikke lige på hash, men jeg tænker på de stærkere stoffer, heroin osv. Det har hovedparten af befolkningen ikke været, og der ligger vel en del præventivt i det, noget resultat, der trods alt virker.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det sidste forstod jeg simpelt hen ikke.

Jeg tror, at uanset om det var straffelagt eller ej, ville størstedelen af os vel ikke blive narkomaner, ligesom størstedelen af os ikke bliver alkoholikere, selv om alkohol er tilladt.

Jeg mener ikke, at man skal tillade de hårde stoffer, men jeg tror altså ikke, at det er, fordi det er forbudt, at de fleste af os ikke tager dem.

Med hensyn til hash, hvor ser Socialdemokratiet så bare et land i verden som eksempel på, at der virker at give bødestraf for besiddelse til eget brug, at det medvirker til at nedbringe forbruget?

Det, som vi jo har set, er, at forbruget stiger og stiger i Danmark, og at man kan få det i hver

eneste lille flække rundtomkring i landet, hvori-
mod i Holland, hvor man har en delvis legalise-
ring, er det faktisk lykkedes at holde forbruget
nede, der går det den modsatte vej af Danmark.

Så hvor er det, Socialdemokratiet kan se, at
det her skulle hjælpe noget som helst, hvis det,
man ønsker, er at begrænse forbruget af hash?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Vi har en opfattelse af, at når man skrider ind
tidligt og konsekvent, det kan også være over
for nærmest mindreårige, teenagere osv., så har
det en virkning, og vi tror også, at det vil have
en virkning med bøder.

Disse sammenligninger med, hvad der virker
og ikke virker, hvorfor, samfundsopbygning og
en række andre ting: Jeg er overbevist om, at gav
man, som det måske ønskes fra fru Line Barfods
side, fri adgang til hash, ville forbruget her i
Danmark eskalere. Det ville blive meget stort, og
det kunne let blive adgangen til en overgang til
brug af hårdere og kraftigere stoffer.

Det er min opfattelse, og vi kan være uenige
om den, men den opfattelse har jeg.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu ved jeg, det ligger hr. Kaalund meget på sin-
de at bruge politiets ressourcer fornuftigt. Gør
det ikke indtryk på hr. Kaalund, når politiet
samstemmende siger, at brugen af ressourcer
her til bødeforgivelse, bødeinddrivelse og følgen
op på det er en fuldstændig unødvendig brug af
politiets ressourcer, som med større fordel kun-
ne anvendes til at efterforske, således at stoffer-
ne slet ikke var her i landet?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Vi er enige i, at politiets primære ressourcer selv-
følgelig skal bruges på de hårde ting, efterforsk-
ning, herunder af smugling, grænseoverskri-
dende handel og alle disse ting vi kender. Selv-
følgelig skal der sættes kraftigt ind på det.

Vi tror også på, at i den anden ende af spekte-
ret kan man også bruge politiets ressourcer for-
nuftigt ved at give bøder, fordi det måske for-
hindrer, at politiet må ofre endnu flere ressour-
cer på den efterfølgende mere vanskelige opkla-
ring af sager.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Vil hr. Per Kaalund slet ikke i den her sag tage
hensyn til, hvad politiet er kommet med af hør-
ringssvar? Det var ellers mit indtryk, da vi sad
under politiforhandlingerne, at hr. Per Kaalund
lyttede meget til, hvad politiet sagde.

Det kommer lidt bag på mig, og derfor vil jeg
spørge: Hvad er grunden til den der forskellige
opfattelse i de forskellige situationer?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg mener, at der er taget hensyn til politiets be-
mærkninger. I det, der har været udsendt i hør-
ring, og i det konkrete lovforslag er der taget
hensyn til politiets synspunkter, bl.a. på områ-
det om, i hvilket omfang og i hvilke situationer
der kan gives advarsler.

Vi har altså overvejet det her lovforslag og
støtter det, som det ligger.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil spørge hr. Per Kaalund, om hr. Per
Kaalund ikke er enig med mig i, at det vel i og
for sig ikke kræver så mange ekstra ressourcer,
at man udskriver en bøde i stedet for en advar-
sel, for advarslen skal jo også registreres i Krimi-
nalregisteret, hashen skal alligevel også konfi-
skeres, og advarslen skal jo bruges senere. Så
den eneste ekstra administration er at sende et
girokort med, og det kræver ikke ekstra ressour-
cer.

Kan hr. Per Kaalund ikke godt kan se, at det i
hvert fald er minimale ekstra ressourcer, det vil
betyde, for man har jo alligevel fat i folk? Det er
jo ikke sådan, at man skal ud og hente dem. Det,
det drejer sig om, er at være effektiv over for
dem, man allerede har stoppet og står med i
hånden.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jo, det er også min umiddelbare vurdering af
det, at det næppe gør den store forskel på det
administrative politimæssige besvær, om det er
en advarsel eller en bøde, man giver.

Men jeg kan se, at der efterfølgende kan blive
merarbejde med at inddrive bøderne, hvis de
ikke bliver betalt; en advarsel skal jo immervæk
ikke betales.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Dette lovforslag ligger helt i tråd med Dansk Folkepartis ønsker om en meget hårdere kurs over for alle former for narkohandel, her specielt, når lovforslaget er rettet mod salg af narko til unge mennesker. Det gælder, både når det er ecstasy, hash, joint, eller hvad man ellers kalder de euforiserende stoffer.

Salg af narko i alle former til unge mennesker er ganske afskyeligt. Det skal straffes hårdt. Det vil ske med dette forslag, hvor det allerede første gang, en person sælger, medfører en fængselsstraf på en tredjedel mere end det, der idømmes i dag.

Jeg er sikker på, at dommerne vil følge de henstillinger, der fremgår af lovforslaget, og Dansk Folkeparti støtter med glæde forslaget.

Det er også glædeligt, at juridiske personer, dvs. foreninger og virksomheder kan straffes, og jeg går ud fra, at det kan finde sted, hvis man f.eks. finder stoffer på en lokalitet, hvor unge færdes, og hvor disse stoffer ikke entydigt kan knyttes til en person. Jeg kan måske få justitsministeren til at svare på, om ikke det er tilfældet, at det sådan set er stedet, virksomheden, hvor det findes, der bliver den dømte i en sådan sag.

Vi finder også, det er godt, at den umulige regel i den tidligere lov om en graduering af de mængder stoffer, en person har på sig, nu ikke mere er gældende. Når lovforslaget nu vedtages, vil det være sådan, at enten har man ulovlige stoffer på sig, eller også har man det ikke. Der er ingen slinger i valsen. Det er en klar politik.

I lovforslaget omtales der et vist administrativt besvær med at inddrive bøder hos f.eks. turister. Det er også et spørgsmål, jeg kan stille justitsministeren, om ikke man der kunne udstede bøder på stedet, som man f.eks. nogle gange gør det i forbindelse med overtrædelse af færdselsloven i udlandet.

Det er også glædeligt, at der sættes et øget fokus på at gøre vore fængsler og andre kriminalforsorgsinstitutioner stoffri. Det bør være steder, hvor der ingen stoffer findes. Overtræder en indsat dette forbud, må der en disciplinær straf til. Det punkt er i øvrigt kendt Dansk Folkeparti-stof og er et led i den flerårsaftale, vi har indgået med regeringen.

Det samme gælder de urinprøvetest, test for anabolske steroider og flere narkohunde, som nu også finder indpas i forbindelse med at gøre

institutionerne narkofri. Det er ønsker, som Dansk Folkeparti har fremført, og som er blevet indføjet i den flerårsaftale, vi har med regeringen. Det er måske noget, justitsministeren har glemt at skrive ind i lovforslaget, men på trods af den forglemmelse kan Dansk Folkeparti støtte forslaget.

Kl. 15.30

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har været retspolitisk ordfører i rigtig mange år, 12-14 år efterhånden, og jeg må indrømme, at jeg har haft det bedre i de sidste 2½ år end de første 10 år, og det er, fordi vi nu har fået en justitsminister, en konservativ justitsminister, som fører konservativ og borgerlig retspolitik, og som tør gennemføre det, der er behov for, og sende klare signaler til dem, der bryder loven, om, at det at bryde loven har en konsekvens, og som samtidig vil hjælpe dem, der bryder loven, med hurtigst muligt at komme tilbage på rette vej.

Det her forslag er jo et fantastisk godt forslag, for jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det vil medvirke til, at der bliver færre, der bruger narkotika i fremtiden.

Jeg tager de tre hovedelementer:

Man styrker indsatsen mod indsmugling af narkotika i fængslerne, ved at der bl.a. bliver adgang til udvidet urinprøvekontrol og udvidet kontrol af, om folk tager anabolske steroider og andet. Det er jo hårdt tiltrængt.

Når man ser det i sammenhæng med det andet forslag, der kom for nogen tid siden, om flere hashhunde, øget kontrol osv., så må vi jo konstatere, i hvert fald vi, der har siddet i Retsudvalget i mange år, at det har der været behov for i ufattelig mange år, men der har desværre ikke været en regering eller en minister, der har turdet gøre det, der var nødvendigt.

Alle, der har besøgt de danske fængsler, ved jo, at i ethvert lukket fængsel er det lettere at skaffe stoffer, både de såkaldt bløde stoffer og de hårde stoffer, end det er i Københavns centrum, og der er det såmænd ikke så svært. Så det er da godt. Det er jo fuldstændig urimeligt, at der kommer flere narkomaner ud af fængslerne end ind i fængslerne. Så tak for det, fru justitsminister.

Den anden del i det her er, at man øger indsatsen mod de pushere, narkohandlende bandit-

ter, Hells Angels og andre samt deres proselyt-ter, som arbejder i det, man kalder festmiljøer – det er nok sådan et miljø, som vi hører ude på den anden side af Borgens mure i øjeblikket – og på diskoteker og andre steder, således at de, der dér prøver at prakke unge mennesker ecstasy og hash og andre stoffer på, nu som absolut hovedregel får en fængselsstraf, og den fængselsstraf bliver forlænget med en tredjedel i forhold til hidtil.

Det gælder også dem, der uddeler gratis vareprøver. Kan man næsten tænke sig noget mere modbydeligt end den slags mennesker, som tjener millioner og atter millioner på at udnytte andre mennesker, og hvor en del af de mennesker, de udnytter, ender som de narkomaner, vi ser rundtomkring, som er på sprøjten, og som må overleve ved hjælp af at sprøjte sig selv mange gange om dagen eller ved prostitution eller andet? Det er der altså nogle, der tjener penge på, og der ser vi også, at det nu skal have betydelig hårdere konsekvenser for dem. Det har jeg det også meget, meget godt med.

Jeg undrer mig over – det indrømmer jeg blankt – at der er nogen partier i Folketinget, der kan have en sådan holdning, at de ikke synes, det er rimeligt, men det er jo selvfølgelig *deres* problem, det må de forsvare over for forældrene til de unge, som bliver lokket til at tage ecstasy og hash ved at få det tilbudt gratis allerede i 14-15-årsalderen.

Så til den tredje ting, som er, at der nu, og det er også godt og tiltrængt, gives en bøde som den absolutte hovedregel, når man besidder hash eller ecstasy eller tilsvarende, uanset om det er ½ g eller 2 g, og uanset om det er til eget forbrug eller ej.

Lov er lov, og lov skal holdes. Sådan må ethvert ordentligt samfund bygges op. Det har jo i virkeligheden været helt grotesk, at man klart og tydeligt gennem mange år har fastsat i loven, at det er kriminelt at ryge hash, og alligevel har sagt til et antal personer, der gør det: Ja ja, det må I ikke, men der sker ikke mere. Og næste gang de gjorde det: Ja ja, det må I ikke.

Det er jo i virkeligheden den samme slaphed, vi også har haft over for unge kriminelle i mange år, at de fik tiltalefrafald efter tiltalefrafald efter tiltalefrafald. Vi husker sikkert alle sammen den 16-årige knægt, jeg har omtalt nogle gange fra denne talerstol, som ved biltyveri nr. 77 kom i fængsel; de første 76 gange havde han kun fået advarsler. Det er jo det samme med det her. Her siger man nu: I skal være klar over, at første

gang falder fars hammer; den falder ikke særlig alvorligt, men I eller jeres forældre kommer til at betale en bøde på 500 kr.

Jeg er fuldstændig overbevist om ligesom politiforbundet, der jo har skrevet det i sit hørings-svar, at det er et godt og et klart signal om, at enhver form for misbrug af euforiserende stoffer straffes, og det er langt bedre end den nuværende regel, hvor man bare tildeler en advarsel. Det kan ikke længere anses for tilstrækkeligt. Det er altså bl.a. de 10.552 betjente, som til daglig går ude i de her miljøer, der udtaler det.

Kl. 15.35

Jeg synes også, det var dejligt at se en 16-årig ung mand på tv i går, som udtalte, da han blev spurgt om det her: Ja, jeg indrømmer blankt, at det vil gøre, at jeg vil overveje adskillige gange, om jeg virkelig vil gøre det her i fremtiden og risikere den sanktion, og at mine forældre får det at vide.

Det er jo formålet med det hele: at stoppe nogle, som er på vej ud et galt sted, og det tror jeg det store flertal af alle danske forældre takker justitsministeren og flertallet i Folketinget for. Jeg vil godt takke ministeren.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Må jeg bede om, at ordføreren ikke er så hurtig til at forlade talerstolen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber, jeg misforstod hr. Helge Adam Møller, men det lød, som om hr. Helge Adam Møller kom med en ret grov anklage om, at der var nogle partier her, der ønskede, at det skulle være muligt at uddele ecstasy og prøve at lokke unge til at blive afhængige af et stof, og at det ikke skulle være strafbart.

Jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl, sige, at det, der netop har været et væsentligt formål for Enhedslisten med at fremsætte forslag om et statskontrolleret salg af hash, har været at få adskilt hash fra hårde stoffer og at få et salg, hvor det ikke er kriminelle, der har en økonomisk interesse i at få gjort unge afhængige, som står for det, men hvor det tværtimod sker under kontrollerede former, ligesom alkohol bliver solgt under kontrollerede former.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det var en oplysning og ikke et spørgsmål. Tak for oplysningen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Med det her lovforslag har ministeren lavet et bunkebryllup. Advarsler skal nu fremover ikke over bruges i sager, hvor mennesker har hash til eget forbrug. Det er SF's opfattelse, at man her ved giver politiet et betydeligt merarbejde, uden at der er noget belæg for, at det virker præventivt. Tværtimod vil politiets ressourcer fremover gå fra det grundige efterforskningsarbejde, som i de sidste år har haft betydningsfulde resultater, til at skulle bruge tid på at opkræve bøder og at få disse sager for retten. Det er faktisk det modsatte af, hvad politiet selv mener de skal bruge deres ressourcer til.

Skærpelsen af straffen ved salg på diskoteker og lignende er blot en forlængelse af regeringens fuldstændig enøjede tænkning, at det kun er straf, der hjælper.

Det er SF's opfattelse, at en mere intensiv indsats fra politiets side netop på disse steder vil have en langt større effekt, men det får politiet jo ikke så meget tid til på grund af den anden ændring.

Samtidig vil en offensiv kampagne fra myndighedernes side mod brug af forskellige stoffer batte, men det afsættes der jo ikke penge til. Der er ikke et ord om forebyggelse i det her lovforslag. Og så står vi endnu en gang i den situation, at regeringen skaber længere køer af folk, der venter på at afsone.

I SF vil vi ikke have, at fanger bruger stoffer. Vi ser gerne, at vi har fængsler uden stoffer. Problemet er blot, at med overbelægnungen i fængslerne og merbelastningen af de ansatte er det efterhånden helt umuligt for de ansatte at holde øje med den enkelte indsatte og derigennem få en kontakt med den pågældende, så eventuelt misbrug fanges op med et tilbud om behandling. Der er ikke afsat tilstrækkeligt med midler eller stillinger til, at stofmisbrugerne på denne måde kan fanges op. Så ej heller her tror vi, at denne her metode kommer til at virke reelt ordentligt, for den metode, der ligger i det her forslag, er jo at skabe et tryk over for de indsatte, som jeg frygter vil føre til modtryk fra de indsatte, en frygt, jeg ikke står alene med, al den stund man fra alle kriminalforsorgens institutioners side peger på, at der vil blive krav til personalet, som der ikke kompenseres for. Jeg tvivler på, at kriminalforsorgen i længden kan blive ved med at stille op til disse mange nye krav.

Fru Elisabeth Arnold har det problem, at hun ikke kan være til stede. Hun har givet udtryk for, at hun er enig i den holdning, jeg har givet udtryk for her, og så har hun en tilføjelse:

Man kan være enig eller uenig med regeringen i dens retspolitiske linje, men i det mindste kan man forlange, at den følger sine egne hensigter om konsekvens. I det foreliggende lovforslag foreslås det, at advarsler for f.eks. hashbesiddelse ikke mere skal gives, men at der mindst skal falde en bøde, og ved større mængder egnet til videresalg skal der ifaldes frihedsstraf.

Imidlertid er der en række undtagelser, hvor regeringen dog alligevel mener, at der kan gives en advarsel. Citat fra den skriftlige fremsættelse:

»Advarsel vil efter forslaget alene kunne anvendes i visse særlige tilfælde, hvor det på grundlag af en konkret vurdering er mest formålstjenligt at anvende denne sanktionsform.«

Det er uægtelig ikke særlig konkret, og en nærmere læsning af bemærkningerne afslører da også, at det dækker over:

1) Køberen skal bruges som vidne mod sælgeren, og der er ikke tid til at føre en bødesag mod køberen. Man lader den lille fisk slippe for at få fat i den store.

2) Turister kan slippe med en advarsel, fordi det er for besværligt at inddrive bøden, og de kan udvises straks. Danske lovovertrædere får bøde, udenlandske ikke.

Advarsel kan bruges, hvis der er tale om sociale hensyn og stærk afhængighed af euforiserende stoffer. Den storforbrugende slipper med en advarsel, mens den lejlighedsvis selskabs-hashryger får en bøde.

Kl. 15.40

Fru Elisabeth Arnold opfordrer derfor regeringen til at prøve at finde sine egne ben. Enten må man acceptere, at advarselssanktionen skal kunne bruges i førstegangstilfælde, over for stærkt afhængige misbrugere og i småtingsafdelingen, eller også må man være konsekvent og inddrive bøder fra de små fisk, turisterne og storforbrugerne, og hvis bøderne ikke kan inddrives, må lovovertræderne frihedsberøves.

Det foreliggende lovforslag er et skoleeksempel på, hvad der sker, når man vil vise muskler og være barsk, men så opdager, at virkeligheden er mere kompliceret, end man først troede.

Både SF og De Radikale stemmer imod.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten stemmer også imod.

Vi synes, det er væsentligt, når man skal se på brugen af rusmidler og se på, hvad man kan gøre for at begrænse misbruget, at se på: Hvad virker, og hvad virker ikke?

Nu har man altså i over 30 år forsøgt med kontrol og straf og forbud, har forsøgt at få folk i Danmark til at lade være at bruge hash, men det er ikke lykkedes, tværtimod er forbruget steget, og man kan i dag købe hash i selv den mindste flække i Danmark, og vi kan samtidig se, hvordan organiseret kriminalitet breder sig, fordi de kan bruge hashen til at komme ud i områder, hvor de måske ellers ikke ville komme.

Desværre lærer regeringen ikke af erfaringerne, som man gør andre steder i verden. Andre steder i verden ser man på, at vi skal til at nedkriminalisere det her område, man lemper på straffene, nogle steder går man så vidt, at man ikke længere straffer for besiddelse af hash til eget brug, sådan som det også har været hidtil herhjemme. Men i Danmark går regeringen den modsatte vej, og desværre har Socialdemokratiet valgt at støtte det. Her vil man have mere af det samme, som man ved ikke virker, og som man ikke kan komme med nogle eksempler på virker i nogen andre lande.

Dertil kommer så, at man i forslaget gør forskel på, hvordan loven skal anvendes, gør forskel i loven på brugere og misbrugere, altså laver en lov, der kun er for nogle og ikke er for andre.

Der kommer så også alt det omkring fængslerne, som også fremgår af en lang række af høringsssvarene. Mange af dem, der arbejder i fængslerne, er dybt bekymrede over: Hvad kommer det her til at betyde, når man nu også i fængslerne skal til at bruge langt hårdere metoder, urinprøver osv.? Risikerer man, at man optrapper konflikterne i fængslerne? I stedet for at man satte ind på at sikre ressourcer nok i fængslerne til at få de indsatte i gang med uddannelse, arbejde og andet, der gjorde, at de havde noget at gå op i. Hvordan sikrer man, at der er fornuftige fritidsaktiviteter? Hvordan sikrer vi, at der ikke er overbelægning osv., så de ikke bedøver sig med rusmidler, så de har andet at gå op i, så vi får nogle bedre forhold i fængslerne, og så de ansatte ikke kommer ud i så voldsomme konflikter, som vi kan risikere, at de kommer ud i her?

Vi mener så, at det burde hænge sammen med en helt anden politik på fængselsområdet, men det fører for vidt at komme ind på her.

I forhold til politiet betyder det, at mange af de ressourcer, politiet har brug for til en række andre opgaver, og som de burde bruge til at tage sig af indbrud, af voldssager, af alvorlig økonomisk kriminalitet, miljølovsovertrædelser, arbejdsmiljøovertrædelser osv., som de i forhold til den debat, vi har om retssikkerhedsloven, skal noget mere ind i end hidtil, risikerer vi nu i stedet for bliver brugt på at gå og vende folks lommer for at tjekke, om de har en klump hash med til fest i stedet for en flaske vin. Det mener vi er en helt forkert anvendelse af politiets ressourcer.

Vi synes i det hele taget, at det er en helt forkert vej at gå, at man vælger – som den her regering desværre ofte gør, når den skal løse et problem – kun at bruge den del af værktøjskassen, hvor der ligger kontrol og straf og forbud, mens man overhovedet ikke tager andre redskaber i brug, som man faktisk kan se virker andre steder, og som man kunne håbe på også virkede i Danmark: at vi i stedet satte ind med noget, hvor vi troede på, at vi lærte de unge at omgås rusmidler. Så kunne det være, at det også havde en effekt på alkoholmisbruget, som jo er langt større end hashmisbruget og langt farligere, for der er jo desværre eksempler på, at folk dør af alkohol, hvorimod der ikke er eksempler på, at folk dør af hash.

Vi synes, at man burde gøre noget generelt for at lære de unge at omgås rusmidler langt bedre, end de gør i dag, også for at nedbringe det brug, der er. Men desværre vælger regeringen altså at gå den anden vej, og det kan vi ikke støtte.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er der en kort bemærkning til hr. Per Dalgaard.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Fra Per Dalgaard.

Jeg vil spørge fru Line Barfod i forbindelse med denne her lange tale om, at det er forfærdeligt at gøre noget ekstra, og de bekymringer, fru Line Barfod fremkommer med i forbindelse med at ændre tingenes tilstand i dag til en mere konkret holdning: Kan man ikke sige det på den måde, at nu har der i lang tid i de tidligere regerings tid været en sådan svævende holdning med hensyn til ikke rigtig at gøre noget konkret, og

hvad har vi så fået ud af det? Har vi fået noget ud af det?

Jeg mener, at når man i mange år ikke har gjort noget særligt, så må man jo prøve noget nyt, og det er sådan set det, der sker her.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har man jo i 30 år under skiftende regeringer forsøgt at bekæmpe brugen af hash med politi og forsøgt at sætte politiet ind. Man har så haft denne her bestemmelse om, at man ikke straffede for eget brug, men man har i høj grad brugt politi og gentagne gange forhøjet straffen osv., uden at det har virket. I andre lande, hvor man har straffet for eget brug, har man heller ikke gode resultater med det. Der har det heller ikke virket.

Derfor er der jo flere og flere, også politifolk, dommere, de, der arbejder med misbrugere osv., der siger: Tiden må være kommet til, at vi prøver noget andet. Lad os prøve at se, hvad der sker, hvis vi laver et statskontrolleret salg i stedet. Så får vi i hvert fald den effekt, at vi får det adskilt fra de hårde stoffer og vi får det adskilt fra det kriminelle miljø. Så er der ikke nogen kriminelle, der har en interesse i at få de unge gjort afhængige af hårde stoffer i stedet for hash.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Bare et enkelt spørgsmål til fru Line Barfod, der siger, at man jo ikke dør af hash – det hørte jeg meget tydeligt sagt – og det kan jeg da måske nok bekræfte, men vil fru Line Barfod ikke give mig ret i, at brugen af hash og udvidet brug af hash i høj grad kan medføre, at man udvikler et egentligt stofmisbrug?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er nogle, der har røget hash, der begynder på et misbrug af hårde stoffer, ligesom der er nogle, der har drukket alkohol, der begynder på et misbrug af hårde stoffer, men det, at man bruger hash, fører ikke i sig selv til, at man begynder at bruge hårde stoffer.

Der, hvor risikoen er, er jo, at mange af dem, der skal købe hash, køber det hos nogle, der også sælger hårde stoffer og derfor kan have en interesse i at gøre dem afhængige af de hårde stoffer. Det er jo netop derfor, vi ønsker at få tingene skilt ad, så man kan købe hash i et statskontrolleret udsalg, nøjagtig som man kan med

alkohol, så vi får det væk fra de hårde stoffer og dermed forhåbentlig får mindsket brugen både af hash og af hårde stoffer.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu kan jeg forstå, at fru Line Barfod ser hash som et meget isoleret problem, uafhængigt af andre former for stofmisbrug. Vil fru Line Barfod ikke give mig ret i, at hash, som vi kender det her i landet i dag, er baggrund for en lang række kriminalitetshandlinger, herunder i rockermiljøer og andre, der forhandler disse ting osv., og er det ikke det samme med ecstasy, amfetamin og andre former for narkotiske stoffer? Hvorfor den der meget, meget skarpe isolering af hash? Kan man isolere hash så meget uden at se, at det har en sammenhæng til andre former for misbrug?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vi ønsker netop at få isoleret hash fra de andre stoffer. Det, vi siger er det store problem, er, at hash i dag mange steder i Danmark bliver solgt af kriminelle sammen med hårde stoffer, og at de dermed kan få unge til at tage nogle hårde stoffer, ligesom vi hører om, at unge nu bliver tilbudt rygeheroin i stedet for hash uden at få at vide, at det er rygeheroin.

Det vil vi gerne have skilt ad ved at få hashen ind i et statskontrolleret salg, ligesom alkohol er, fordi hash bliver brugt almindeligt som rusmiddel i Danmark; der er flere hundrede tusinder i Danmark, der har røget hash, hvorimod det heldigvis er meget få, der bruger andre hårde stoffer. Derfor håber vi på, at vi kan ændre udviklingen ved at få et statskontrolleret salg, på samme måde som det i Holland er lykkedes at ændre udviklingen ved en delvis legalisering af hash.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Fru Line Barfod sagde, at politiet i mange år tidligere har kæmpet for at nedbringe forbruget af hash osv., og at det faktisk ikke rigtig er lykkedes. Men det er faktisk lykkedes nu f.eks. at rydde Pusher Street.

Kan fru Line Barfod så ikke se eller fornemme, at det, at politiet måske ikke tidligere har haft så stor succes, skyldes den politiske modvilje herindefra mod, at politiet reelt set skulle gøre noget, der virkelig battede noget?

KI. 15.50

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nej, det kan jeg ikke se, for så ville vi jo se, at det i de lande, hvor man sætter langt hårdere midler ind end i Danmark, virkelig skulle kunne lykkes, og det har jo ikke være tilfældet. Der, hvor man har forsøgt med langt hårdere midler, end vi forhåbentlig nogen sinde tillader i Danmark, og meget, meget længere straffe, end vi har i Danmark, florerer stofferne jo også, og der er der også hashhandel, og det er ikke lykkedes. Man har gentagne gange i løbet af de sidste 30 år sat hårdere og hårdere ind med politi, har optrappet straffen hele tiden, og det har ikke haft den effekt, at man fik nedbragt brugen, hverken af hash eller af de hårde stoffer.

Derfor mener vi, at vi skal prøve at gå nogle andre veje, og derfor vil vi hellere satse på et statskontrolleret salg af hash og på at sætte langt bedre ind med at lære de unge, hvordan man omgås rusmidler, hvilke der er farlige, og hvilke der ikke er særlig farlige, hvis man omgås dem fornuftigt, og lære dem at få et fornuftigt forhold til, både hvordan man kan bruge alkohol, og hvordan man kan bruge hash, og hvad der absolut ikke er en god måde at bruge det på.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Nu sagde fru Line Barfod, hvilket også hr. Per Kaalund tog fat i, at hash i sig selv måske ikke har medført dødsfald, men mener fru Line Barfod ikke – det gør jeg i hvert fald – at hash har gjort mange ude af stand til at forsørge sig selv, således at de måske var døde af sult, hvis ikke andre havde forsørget dem? Tror fru Line Barfod, at de mennesker, der står udenfor og demonstrerer, har taget tidligt fri fra arbejde for at stå udenfor og demonstrere?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er nogle, der kommer ud i et misbrug af hash, ligesom der er alt for mange, der kommer ud i et misbrug af alkohol, og vi ønsker at gøre, hvad vi overhovedet kan af indsats for at forhindre både misbrug af hash og misbrug af alkohol.

Vi tror bare, at vi skal prøve en anden vej. Nu har man forsøgt i over 30 år at bruge forbud, tvang, straf og politi, og det har ikke hjulpet, og derfor vil vi hellere gå en anden vej og se, om det ikke bedre kan lykkes at forhindre misbrug

og få nedbragt misbruget både af hash og af alkohol ved i langt større omfang at sætte ind på at lære de unge, hvordan man omgås rusmidler, hvad man absolut ikke skal gøre, hvad man helt klart skal holde sig fra, og hvordan man kan have et fornuftigt forbrug, uden at det bliver til skade for en.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Fru Line Barfod præciserede jo også de hollandske lyksaligheder og sagde, at misbrugsproblemet var faldet dernede.

Tror fru Line Barfod ikke, at det, at man har legaliseret noget, måske gør, at man registrerer mindre? Når omfanget af det her hashsalg, der foregår i Holland, efter min mening i meget stor målestok ikke er kendt, så er det nok, fordi det ikke bliver opgivet til skattevæsenet, og der bliver ikke konfiskeret noget, da det jo er blevet legaliseret.

Jeg tror, mange er enige med mig i, at Holland er Europas kloak med hensyn til stoffer, det er derfra, al stanken kommer rundt til resten af Europa. Det er i hvert fald min indstilling, men der er vi åbenbart uenige.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu bliver de undersøgelser, man laver, ikke lavet på baggrund af mængden af konfiskerede stoffer eller andet, for det er klart, at så var der jo en fornuftig grund til forskellen på Holland og Danmark; man laver målingerne på, hvor mange der har prøvet at ryge hash.

Det er klart, at der er nogle usikkerhedsmomenter ved både de danske målinger og de hollandske målinger, så det er klart, at der er en usikkerhed dér, men sådan som udviklingen ser ud til at gå, ser det altså bare ud, som om det går den anden vej i forhold til i Danmark.

Under alle omstændigheder kan vi jo se i Danmark, at det ikke virker, det, vi har prøvet nu i så mange år, og derfor vil vi altså hellere prøve noget andet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Er fru Line Barfod bekendt med misbrugskonstulenternes bekymring over, hvor svært det er at sige til de unge: I må ikke ryge hash, I må ikke bruge kokain, I må ikke bruge heroin, I må ikke bruge ecstasy, uden så at gå ind særskilt og sige: Der er rent faktisk nogle, som godt kan ryge

hver 14. dag en enkelt gang, uden at de går ind i en psykose, fordi det bliver så vanskeligt, når man bare siger, at det hele er forbudt, og det hele er forfærdelig farligt, med den konsekvens, at de unge slet ikke tror på misbrugskonsulenterne?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

En af de ting, vi ønsker at opnå med at få et statskontrolleret salg af hash, er, at så vil det være meget nemmere at nå de unge med at forklare om forskellene på de rusmidler, som man godt kan bruge, hvis man bruger dem fornuftigt, i forhold til det, man skal holde sig fuldstændig fra, fordi det kan gå helt galt. Der er det svært i dag at trænge igennem eller budskabet, fordi de unge måske har prøvet eller kender nogle, der har prøvet hash, og det er ikke gået særlig galt.

Der vil vi altså hellere have, at man kunne gå ud med en mere klar holdning, plus at det kan være nemmere for de unge at snakke med voksne om deres hashbrug, hvis de ikke samtidig dermed skal tilstå, at de har gjort noget kriminelt. Hvis det er legalt for dem at ryge, vil det jo nok være nemmere at snakke med en voksen om det, end hvis de samtidig skal tilstå noget kriminelt.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Er fru Line Barfod ikke også enig med mig i, at et af de store problemer ved den måde, man orienterer om brugen af hash på, er, at de unge ikke tror på misbrugskonsulenten med den konsekvens, at nogle af dem lander på den lukkede afdeling, fordi de bliver reelle misbrugere og får psykoser?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er det, som nogle af misbrugskonsulenterne i hvert fald fortæller os: at de har svært ved at nå igennem til de unge, og at problemet er, at der er nogle unge, der kommer alt for langt ud i et misbrug af både hash og andre stoffer, men altså også et misbrug af hash, hvor de ryger det alt for meget, i forhold til hvad de kan holde til, og at nogle af dem altså desværre derfor i en helt ung alder ender på behandlingsinstitutioner – som vi så desværre også har alt for få af.

Der ville det, tror vi, være nemmere at nå de unge, hvis det var legalt at bruge hash, hvis de

kunne stole på de oplysninger, de fik fra misbrugskonsulenterne, hvis de kunne gå til nogle voksne og stolede på, at dem kunne de snakke med uden at risikere at få en bøde, og hvis der var nogen relevante behandlingstilbud til dem, der var kommet for langt ud.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg indrømmer, at jeg har svært ved at forstå eller se sammenhængen i argumentationen, for jeg sad og hørte over det interne anlæg den seneste debat om psykiatrien og unge, der blev psykisk syge, som fru Line Barfod også lige selv nævner, og ganske mange af dem har jo fået de problemer på grund af et misbrug, der er eskalaret, af ecstasy, hash, speed og andre ting, og de ender så i en tilstand, hvor nogle af dem måske kan helbredes, men hvor mange af dem er syge resten af deres liv, og det er unge på 18, 19 og 20 år, vi snakker om.

Skulle den logiske konsekvens så ikke være at sende et meget stærkt signal til det lille mindretal af de unge, der bruger det her jævnlige: Nu prøver vi på at hjælpe jer med at lade være med at bruge det ved at fortælle, at det har nogle alvorlige konsekvenser, frem for fru Line Barfods model, der siger til alle unge: Det her bliver lovligt, og I kan bruge det, vi prøver på at sige, at det kan være farligt, men det er helt lovligt, I kan gå ned og købe det hos købmanden eller på apoteket? Vil det ikke medføre mange, mange flere unge på de psykiatriske hospitaler, og er det virkelig det, Enhedslisten ønsker?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nej, Enhedslisten ønsker absolut ikke flere unge på de psykiatriske hospitaler, vi ønsker færre. Vi ønsker, at vi får en ordentlig oplysning til de unge, både om alkohol, om hash og om hårde stoffer, og vi mener, det er meget vigtigt at komme ud med den ordentlige oplysning, og at komme ud på en måde, så de unge tror på os. Og mange af dem tror altså ikke på os i dag, fordi man blander hårde stoffer og hash sammen.

Dertil kommer så, at det jo ikke kun er unge, der bruger hash; der er mange også højt oppe i alderen, der bruger hash. Det er et meget udbredt rusmiddel, nøjagtig ligesom alkohol er et udbredt rusmiddel. Alkohol er jo skyld i langt flere skader og langt flere misbrugere end hash, så de partier, der går ind for at begrænse brugen af rusmidler, burde jo også forbyde alkohol.

Men det har man valgt ikke at gøre, og så er det svært at forklare de unge, hvorfor hash så er forbudt, når det ikke fører til så alvorlige skader som alkohol, og derfor tror vi på, at vi kommer igennem med en bedre oplysning, hvis vi adskiller hashen og de hårde stoffer.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu siger fru Line Barfod, at såvel hash som alkohol er et udbredt rusmiddel. Det må vist tages med lidt forbehold. Det er vel omkring 90 pct. af den voksne befolkning, der drikker alkohol, og det er under 10 pct. af den voksne befolkning, der indtager hash. Der er da lidt forskel.

Er det ikke netop problemet, at man i øjeblikket sender det signal til de unge: Det her er forbudt, det er kriminelt at ryge hash; det er det jo, det står i loven, det ved de alle sammen godt, og alligevel siger man – og det er det, vi nu holder op med at sige: Men der sker ikke noget som helst, hvis I gør det; det er strafrit.

Tænk, hvis man sagde det samme ved butikstyverier: Det er forbudt, men hvis I for øvrigt stjæler noget til under 500 kr., så sker der ikke noget, I får en advarsel, og det gør I de første ti gange. Så er jeg overbevist om, at der kom flere butikstyverier.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er desværre intet, der tyder på, at det er så nemt at stoppe brugen af rusmidler som bare at forbyde dem. Der skal mange forskellige indsatser til, hvis man gerne vil have folk til at holde op. Især unge bruger rusmidler på forskellig vis.

Det, jeg opfatter som vores opgave, er dels at lære dem, hvordan de omgås rusmidler fornøftigt, så det ikke går galt, og dels at lære dem, hvad de skal holde sig helt fra, fordi det simpelt hen er for farligt.

Jeg tror ikke på, at det virker med en bøde. Hvis man kunne komme med nogen eksempler på, at det virkede, at det signal faktisk havde virket rundt omkring i verden, så ville jeg være villig til at lytte, men det er der bare ikke eksempler på. Desværre er der noget, der tyder på, at det nærmest er det modsatte, der er tilfældet, i hvert fald breder brugen af hash sig. Jeg er godt klar over, at der er flere, der drikker alkohol, end der ryger hash, men hash er stadig meget udbredt i forhold til de hårde stoffer.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KD):

Det var måske ikke så voldsomt meget, jeg var enig med den forgående ordfører, fru Line Barfod fra Enhedslisten, i, men jeg var dog enig i én ting, som fru Line Barfod sagde, og som jeg også synes er vigtig at holde sig for øje: Hvis vi vil rusmisbruket til livs, skal der under alle omstændigheder en bredspektret indsats til.

Jeg kan også være enig så langt, at i denne sammenhæng er det vigtigt, at man tager den fulde værktøjskasse i brug, som jeg også tror fru Line Barfod sagde i starten af sit ordførerindlæg. Den nuværende regering har det jo med at fokusere på nogle ganske få værktøjer i værktøjsskassen, når det gælder om at begrænse misbrug af narko og andet og i det hele taget bekæmpe kriminaliteten i vores samfund. Det er i høj grad ved brug af højere straf, og det kan da godt få vores støtte i nogle tilfælde, som det også har fået her i Folketingssalen. Men det er bare ikke nok med straf alene.

Når det er sagt, synes jeg også, at det oven på fru Line Barfods indlæg og de svar, som blev givet her fra talerstolen, er vigtigt at sige, at efter Kristendemokraternes opfattelse er en væsentlig årsag til, at vi står med problemerne med misbrug af rusmidler, også hashmisbrug, den totale signalforvirring fra både lovgiveres og skiftende regeringers og justitsministres side på dette område. Det, der efter vores opfattelse sådan set har været allermest katastrofalt, er, at vi i de sidste årtier har oplevet, at signalforvirringen med hensyn til retshåndhævelsen har været nærmest total på området, og den nuværende regering skal ikke have utak for, at den trods alt prøver at skabe mere klarhed over, hvordan man ser på disse ting, og slår fast, at overtrædelse af loven også må have konsekvenser.

Man kan så diskutere, specielt med hensyn til den del af det foreliggende lovforslag, der vedrører en skærpet retshåndhævelse ved besiddelse af ulovlige euforiserende stoffer og især hash, om der medfølger de nødvendige ressourcer til politiet, så det kan varetage den skærpede retshåndhævelse, regeringen lægger op til. Det håber jeg, for ellers kan det jo vise sig at blive endnu et slag i luften og for så vidt give endnu mere signalforvirring, end der allerede er på området i dag. Vi vil godt bidrage til, at også politiet får mulighed for en skærpet retshåndhæ-

velse, så vi kan få de positive effekter, som vi også tror der kan være ved forslaget.

Netop angående den del af forslaget vil jeg også sige, at det er vigtigt, at man stiller alle lige for loven. Der er en del, som jeg synes er problematisk i den måde, regeringen formulerer sig på, også i den skriftlige fremsættelse. Når det gælder spørgsmålet om at tildele advarsel, vil det efter forslaget kun kunne ske i visse særlige tilfælde, hvor det på grundlag af en konkret vurdering er mest formålstjenligt at anvende denne sanktionsform. Det nærmer sig jo elastik i metermål, når man skriver, at advarselsformen kan anvendes dér, hvor man finder det mest formålstjenligt, og det duer ikke, synes vi. Her må man være mere præcis, og det må vi forsøge at få afklaret i forbindelse med udvalgsbehandlingen af lovforslaget.

Den anden hoveddel af forslaget går på at styrke indsatsen mod indsmugling af, handel med og brug af narkotika i fængslerne. Der er jo allerede meget i gang, men vi kan støtte specielt den del af lovforslaget. Vi synes, det er vigtigt, at de indsatte i fængslerne ikke bare får lov til at fortsætte et misbrug eller for den sags skyld påbegynde et misbrug i forbindelse med, at de er indsatte, og jeg vil næsten sige, at der kan slet ikke gøres nok, for så vidt angår det spørgsmål. Vi er tilhængere af, at man ikke kun bruger de hårde virkemidler i denne sammenhæng, men også de bløde, så de indsatte ikke bare kommer ud af deres kriminalitet, men også af deres stofmisbrug i forbindelse med fængselsopholdet. Det er også et spørgsmål om at sikre et bedre efterværn for de indsatte.

Vi er på mange måder positive over for hovedsigtet med lovforslaget som helhed. Vi vil også gerne skærpe indsatsen over for narko og andre euforiserende stoffer, men vi vil især fokusere på den del, der vedrører advarsler, og det, som vi mener meget vel kan komme til at medføre en vis ulighed for loven. Det synes vi sådan set er en uting.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Hr. Jann Sjursen var inde på lighed for loven, og vi kan vel nok blive enige om, at lighed for loven ikke er et spørgsmål om, at man skal puttes i specielle kasser.

Ved overtrædelser af straffeloven vurderer man personligheden hos hver eneste, som begår f.eks. et drab, og ser på hans subjektivitet, og er

det ikke også det, man bør gøre i spørgsmål om hashmisbrug? Ellers kunne man jo bare pille udtrykket i almindelighed ud af lovforslaget og bare skrive, at der overhovedet ikke kan tildeles advarsler. Jeg vil gerne høre, om det er den vej, hr. Jann Sjursen vil gå, eller om hr. Jann Sjursen er enig i, at man er nødt til at foretage en individuel vurdering, både af personens tilregnelighed og hans åndelige habitus, når man skal vurdere, om han skal straffes, og om han er strafegnet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg er langt hen ad vejen enig i de betragtninger, som hr. Karsten Nonbo gør sig, og jeg tror også, at man må foretage en individuel vurdering af strafegnethed osv. Men som vi ser det, kan der temmelig ofte blive tale om en høj grad af tilfældighed i vurderingen, hvis man ønsker en effektiv retshåndhævelse fra politiets side.

Hr. Karsten Nonbo trækker et eksempel frem i forbindelse med manddrab. Her er der jo tale om en forseelse, der heldigvis ikke er hverdagskost, men på det område, vi taler om her, vil vi opleve, at det bliver mere end hverdagskost, hvis politiet skal retshåndhæve effektivt. Der bliver faktisk nok at gøre for politiet, og netop derfor tror jeg, det er vigtigt, at det ikke må få et alt for tilfældigt præg, om der bliver tale om en bøde eller en advarsel, for så synes vi, man med rette vil kunne sige, at så er der sådan set ikke lighed for loven.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det justitsministeren.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke for, at et forholdsvis bredt flertal i Folketinget har tilkendegivet, at man støtter lovgivningen, og så vil jeg egentlig godt komme med nogle lidt overordnede betragtninger. Der er flere af ordførerne, der har læst eller har villet læse lovforslaget meget isoleret set, og det synes jeg egentlig er lidt synd for den sammenhæng, som det skal ses i.

Jeg vil godt indlede med at sige, at lovforslaget er en del af en samlet pakke fra regeringen som et led i en indsats for at bekæmpe og forebygge stofmisbrug m.v., ikke mindst i fængslerne og blandt unge, der færdes i restaurations- og festmiljøerne.

Flere har sagt, at retshåndhævelse og strengere straffe ikke kan stå alene, og det er der heller

ikke nogen uenighed om. Derfor undrer det mig egentlig også, at der ikke er flere af ordførerne, der har anerkendt; at forslaget er et led i en meget stor handlingsplan, hvor flere forskellige ministerier har været involveret, og hvor der også er lagt meget stor vægt på den forebyggende indsats og på masser af nye initiativer. Jeg synes, det bør siges her i dag under førstebehandlingen, at det ikke er en sag, der kan ses isoleret.

Regeringen mener det alvorligt, når vi siger, at kampen mod narko skal intensiveres, og at der er behov for en holdningsbearbejdning i befolkningen, så vi alle som borgere bliver mere opmærksomme og gør, hvad vi kan, for at især unge ikke bliver inddraget i miljøet og på den måde får ødelagt deres liv og tilværelse og i den sidste ende risikerer at blive afhængige af organiserede kriminelle for at få finansieret deres misbrug.

Jeg vil gerne sige helt overordnet, at de tre hovedformål med lovforslaget er vi glade for at mange af ordførerne har lagt megen vægt på, bl.a. det stærke signal, der ligger i, at man i førstegangstilfælde nu bliver mødt med en bøde. Vi tror, det har et godt pædagogisk formål, både over for de unge, som først og fremmest vil opleve det, men naturligvis også over for forældrene, som bliver gjort opmærksomme på, at de også har et helt særligt ansvar for at sikre, at deres børn ikke er på vej ud på en glidebane.

Det andet hovedelement i lovforslaget er den væsentlige skærpelse af straffen for salg af ulovlige euforiserende stoffer i restaurations- og festmiljøer. Formålet er først og fremmest at yde en bedre beskyttelse af de unge, der tager til fester og helst ikke skulle lade sig lokke af folk, der ønsker at tjene en fed profit på at lokke unge mennesker til misbrug.

Kl. 16.10

Det tredje væsentlige formål er, som også mange har været inde på, jo at styrke kampen mod narko i fængslerne. Det er noget, der kommer ikke alene de ansatte, men også mange af de indsatte i fængslerne til gode, og jeg er selvfølgelig glad for, at der er så stor opbakning til det i Folketinget. Så vel hr. Karsten Nonbo, hr. Per Kaalund, hr. Per Dalgaard, hr. Helge Adam Møller som hr. Jann Sjursen har set på sagen med stort set de samme briller, som regeringen har valgt til at se på, hvordan vi kan løse de problemer.

Der har også været et par kritiske røster og et par spørgsmål, som jeg finder anledning til at besvare allerede her ved førstebehandlingen,

ikke mindst fordi der – hvor utroligt det end lyder – fortsætter med at florere nogle misforståelser, på trods af at der i den kommenterede høringsoversigt er gjort temmelig meget ud af at forklare, at nogle af de påstande, der har været fremme i høringsrunden, ganske enkelt ikke holder vand.

Hvis jeg skal starte med den første påstand, som jeg tror kom fra fru Anne Baastrup i et spørgsmål til hr. Per Dalgaard, gik den på, at der ganske enkelt ikke var afsat tilstrækkeligt med fængselspladser, og fru Anne Baastrup henviste til et hørings svar fra Dansk Fængselsforbund. Nu har Fængselsforbundet som fagforbund jo nok først og fremmest den rolle at gøre opmærksom på synspunkter, der ligger på linje med forbundets politik, men jeg må sige, at i den kommenterede høringsoversigt synes jeg, vi gør temmelig meget ud af at redegøre for, hvordan lovgivningen skal forstås, og hvordan den vil indvirke på kriminalforsorgens forhold.

De tal, som Fængselsforbundet møder op med, er ganske enkelt ikke korrekte. Påstanden om, at hvert enkelt tilfælde skulle udløse en yderligere fængselsstraf og ikke en bøde, er ganske enkelt ikke rigtig og må være udtryk for en misforståelse fra Fængselsforbundets side. Vi må fastholde, at de tal, der er kommet fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, er de korrekte. Dem er der afsat penge og pladser til, og vi er i fuld gang med at gennemføre udmøntningsplanerne. Det aftalte vi i går aftes med Dansk Folkeparti, så det er sikret.

Den næste påstand gik på, at forslaget var til skade, fordi politiets ressourcer er begrænsede, og at det er besynderligt, at politiet skal bruge tid på at fange de små hashfisk frem for at fange bagmændene. Der må være nogle her i Folketinget, der ikke følger med i, hvad der foregår ude i den virkelige verden. Politiet har aldrig nogen sinde haft så stor succes med at optrælle organiseret narkokriminalitet, og en af grundene til, at fængslerne er godt fyldt, er netop, at politiet rent faktisk får fat på bagmændene.

Jeg synes faktisk også, det er meget kortsigtet af de mange kritikere at vælge denne betragtning: Lad dog bare folk have lov til lidt misbrug, så kan politiet bruge deres kræfter på noget andet. Sagen er jo den, at mange af disse misbrugere ender med at blive kriminelle, og så volder de meget, meget større problemer – ikke kun for politiet og politiets ressourceforbrug, men også for de mange familier, der oplever utrygheden ved, at deres hjem den ene gang efter den anden

bliver udsat for indbrud, og som bliver overfaldet, fordi folk har behov for at få finansieret deres misbrug. Jeg synes faktisk, at forslaget anviser en fornuftig og langsigtet måde til at sikre, at politiet ikke skal bruge ressourcer på nogle mennesker, som vi gennem et præventivt arbejde kan hjælpe til at komme på livets rette sti på et langt, langt tidligere tidspunkt.

Som hr. Karsten Nonbo meget rigtigt påpegede, drejer det sig vist først og fremmest om semantik, når nogen kan sige, at det at udsende et girokort skulle være en voldsomt stor ekstra arbejdsbyrde. Al anden registrering i politiets registre til brug for efterforskning skal jo finde sted, uanset om der er tale om advarsel eller bøde.

Den tredje kritiske påstand, som flere er kommet med i dag, er, at fængselspersonalet har det meget hårdt i dag, og at arbejdsmiljøet er dårligt, men forslaget vil medvirke til at skabe endnu ringere vilkår for de ansatte. Til det må jeg sige, at hvis man læser Fængselsforbundets hørings svar, er det faktisk i alt overvejende grad positivt. Der er kun den ene lille regnefejl, der fremføres som kritik, resten er faktisk ros til regeringen for at sætte hårdt imod hårdt og sikre, at der bliver gjort op med det regime, hvor det er stærke fanger og organiserede netværk og ikke kriminalforsorgens ansatte, der styrer fængslerne. Hvis man interesserer sig for de ansattes ve og vel, er der i hvert fald god grund til at stemme ja ved tredjebehandlingen.

Det sidste punkt, der er blevet rejst kritik af, er spørgsmålet om den stikvise urinprøvekontrol. Også her har Fængselsforbundet bakket op og endda ønsket, at også de anabolske steroider blev medtaget. Det er de så også blevet. Det er en del af regeringens nultolerancepolitik. Det mener jeg bestemt er noget, der først og fremmest vil være med til at sikre et bedre arbejdsmiljø for personalet i Kriminalforsorgens institutioner.

Kl. 16.15

Jeg må så også sige, at vi har valgt at tilrettelægge urinprøvekontrollen stikprøvevis netop for at imødegå den kritik, der kunne være om, at hvis det alene var på en konkret mistanke, ville det måske være vanskeligt for de ansatte at udpege de personer, som jo oftest er nogle af de stærkere; det kunne måske være vanskeligt, hvis de var de eneste personer, der skulle udføres en kontrol på, med de trusler og den utryghed, det kunne have til følge for dem, der er udpegerne.

Derfor har vi valgt at sige, at det her sker proportionalt. Alle er lige, alle kan risikere at blive

trukket ud til urinprøvekontrol. Og alle vil jo selvfølgelig, efter at man har været hele banden igennem, også være blevet pålagt en urinprøvekontrol. Det tror jeg er den rigtige måde at gribe sagen an på.

Til hr. Jann Sjursen, som var sådan lidt mere nuanceret og måske havde en lidt større skepsis til dele af lovforslaget, vil jeg sige: Vi er naturligvis indstillet på under udvalgsbehandlingen at besvare de spørgsmål, der måtte være, også efter at vi har valgt at imødegå det kritikpunkt, der har været om, at man ikke skulle være for rigoristisk, når det gjaldt spørgsmålet om ikke at kunne bruge advarsler i ganske særlige tilfælde, og det vil vi gerne dyrke under udvalgsbehandlingen.

Endelig vil jeg gerne svare hr. Per Dalgaard, der også havde to helt konkrete spørgsmål. Spørgsmålet vedrørende de juridiske personer skal ikke helt opfattes sådan, som hr. Per Dalgaard lagde op til. Det er først og fremmest for at gøre Danmark i stand til fuldt ud at implementere rammeafgørelsen om bekæmpelse af narko, som vi har vedtaget i EU, hvor man kan sige, at det nok mere er i teorien, at det nogle gange er juridiske personer, der står bag, men det kunne være en forening, der stod bag en del af det her videresalg af narko. I de tilfælde kan man så benytte lovens rammer.

Men sagen er altså ikke den, at vi med det her lovforslag går ud og laver objektivt ansvar, så den person, der f.eks. ejer en restaurant eller et værtshus, hvor der findes et eller andet nede på gulvet, skal stå til ansvar for, at der ligger ting og roder rundt ude på toilettet eller på gulvet.

Det andet spørgsmål, som hr. Per Dalgaard rejste, var spørgsmålet om advarsler i forhold til turister. Der må jeg blankt erkende, at der har det vejet meget tungt for regeringen, at der skulle være en eller anden form for ubureaukratisk indstilling til, hvordan det her lovforslag skal virke i praksis. Et eksempel – og nok også et ganske velvalgt eksempel – ville være, at en ung turist, der er på Roskildefestival, bliver taget af politiet for overtrædelse af lovgivningen. Det er klart, at hvis personen har midlerne på sig, indriver man bøden med det samme. Det giver sig selv. Så har man fået pengene, og så er den sag klaret.

Men nogle gange vil tilfældet være sådan, at personen ikke har penge på sig, og det vil sige, at så skal politiet til at oprette en sag og kræve bødeinddrivelse, og den skal ligge i 5 år, og man skal tjekke, om personen nu er indrejst, og om

personen nu har penge på sig, og det er måske at gøre lidt for meget ud af en turist på en Roskildefestival. Der er det nemmere at give en advarsel og så smide personen ud af landet med det samme. Det er det, vi lægger op til med lovforslaget, nemlig udsendelse straks frem for at vente på, at de får kradsat nogle penge ind.

Jeg tror, at det sådan set var mange af de konkrete spørgsmål, der var, og derudover vil vi naturligvis gerne besvare yderligere spørgsmål under udvalgsbehandlingen; de spørgsmål, der måtte komme fra ordførerne.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes, det var en lidt uheldig kritik af bl.a. Københavns politidirektør, Hanne Bech Hansen, når ministeren på den måde affærdiger den problematisering, Hanne Bech Hansen har lagt i lovforslaget i sit høringssvar. Og jeg havde ikke mulighed for at argumentere over for hr. Karsten Nonbo, da jeg ikke havde flere spørgsmål.

Men jeg vil lige citere, hvad Hanne Bech Hansen skriver ud over det med udlændinge osv.: Endelig skal jeg pege på, at Københavns Politi i forvejen bruger betydelige ressourcer på at inddrive bøder, der er tildelt besiddere. Dette arbejde må antages at øges, hvis der i en lang række tilfælde skal udfærdiges bødeforelæg, der på grund af manglende vedtagelse ofte senere skal følges op i form af en domsforhandling. Samtidig bemærkes, at Kriminalforsorgens kapacitetsproblemer har medført, at ikkebetalte bøder ikke længere i praksis udløser forvaltningsstraffen.

Det er da en kritik af lovforslaget, som vasker sig.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige, at vi har lyttet. Nu har langt størstedelen af dansk politi jo klappet i hænderne og tilsluttet sig lovforslaget uden kritiske bemærkninger. Jeg synes, at vi et meget langt stykke hen ad vejen også har fulgt de indvendinger, der er kommet fra politidirektøren.

Men jeg må også sige, at det er Folketinget, der lovgiver, og det er altså lidt den omvendte problematik, hvis vi står i et tilfælde, hvor den ene myndighed siger, at vi har svært ved at kontrollere eller inddrive bøder, og derfor må I helst ikke vedtage noget sådant.

Kl. 16.20

Det går den omvendte vej, og jeg mener, at vi et meget langt stykke hen ad vejen nu også sørger for at tilpasse lovforslaget, så det fungerer i virkelighedens verden, og at vi i forbindelse med politiforliget også sikrer, at der er tilstrækkeligt med politiressourcer til at gennemføre det her i praksis.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Politidirektøren tilføjer: Det forekommer mig på denne baggrund vanskeligt at se, at lovforslaget vil få den tilsigtede effekt.

Det er god rådgivning.

Nu har jeg forstået, at justitsministeren ikke mener, at Fængselsforbundet på nogen måde har ret i noget som helst af det, de sagde om antallet af pladser. Så vil jeg bare bede justitsministeren læse henvendelsen fra både Jyderups og Horsens' fængsel, der jo klart påviser, hvilken ekstra belastning det giver for fængslerne, hvilket ekstra behov det giver for pladser, og hvilke få ressourcer de har. Så man får i Kriminalforsorgen et megaproblem, og det synes jeg ministeren skal tage alvorligt.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen jeg må sige: Jeg er bare ikke enig. I forbindelse med den kommenterede høringsoversigt har vi meget klart redegjort for, hvad konsekvenserne er af lovforslaget, og jeg må så bare konkludere, at der åbenbart er en leder ude i Kriminalforsorgens institutioner, som er uenig med Direktoratet for Kriminalforsorgen. Det skal der også være plads til.

Jeg synes, det er udmærket med en åben dialog, og der skal også være plads til kritik, men jeg deler ikke den opfattelse af sagen. Derfor må man jo sige, at jeg mener, at det er Direktoratet for Kriminalforsorgen, der er de bedste til at skønne, hvad konsekvenserne er af lovforslaget. Direktoratet for Kriminalforsorgen har været inddraget meget tæt i udarbejdelsen af det her lovforslag, og derfor ligger opgaven naturligvis i at få kommunikeret ud efterfølgende, hvordan lovforslaget kommer til at fungere i praksis, så de indvendinger, der måtte være, kan blive imødegået af, at det kan være, man måske lidt har misforstået, hvad konsekvenserne i praksis er af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg ville gerne høre, hvor mange ressourcer ministeren forventer, at politiet skal bruge på at føre det her lovforslag ud i livet, for jeg kunne forstå på ordførerne fra nogle af de partier, der støtter forslaget, at man regner med, at det her har en meget stor effekt på at nedbringe brugen af hash.

Man regner med, at der er mange unge, som vil få en bøde og dermed blive afskrækket fra at bruge hash. Vi kan så være uenige om, hvorvidt det virker, men det er i hvert fald det, man regner med. Det tyder jo på, at det er en ret stor politiindsats, og derfor ville jeg gerne høre fra ministeren, hvor meget ministeren regner med, at politiet skal bruge af ekstra ressourcer på den her lov.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu tror jeg måske ikke, at fru Line Barfod var her under min første runde af afsluttende bemærkninger, men jeg gentager dem da gerne for fru Line Barfods skyld.

For det første må jeg sige helt overordnet, at jeg tror på, at det, at man nu sætter ind på et langt tidligere tidspunkt, gerne skulle medvirke til, at det, at politiet måske kortsigtet tager fat i lidt flere unge og får bragt dem på ret kurs, faktisk betyder, at man sparer politiressourcer på længere sigt, fordi de ikke kommer ud i et længerevarende misbrug.

Men jeg tror måske også på, at den unge på et meget tidligere tidspunkt indser, at det her er en meget dårlig idé, så den unge ikke oplever det, som det er i dag i andengangstilfælde, at man så alligevel får udstukket et bødeforelæg.

Jeg må også sige omkring den rent administrative del af det, at jeg meget deler den opfattelse, som hr. Karsten Nonbo har givet udtryk for. Nu skal man altså ikke overdrive bureaukratiet og den administrative tunghedseffekt for politiet af det pågældende lovforslag.

Allerede i dag er det jo sådan, at hvis man uddeler en advarsel, vil den skulle indskrives i politiets register i efterforskningsøjemed. Nu betyder det så også, at der derudover skal udsendes en rudekuvert til den pågældende person. Det mener jeg bestemt ligger inden for de rammer,

som man må forvente er noget politiet kan håndtere.

Men jeg tror på, at det her langsigtet er en hjælp for politiet og en hjælp for samfundet, nemlig at vi forhåbentlig får flere unge mennesker fjernet fra det miljø, hvor man ender i et livsvarigt misbrug, og hvor det ender med, at misbruget vejer så tungt også økonomisk, at man må begå kriminalitet for at finansiere det. Derfor tror jeg, at det her rent langsigtet også er til gavn for den måde, som politiet bruger sine ressourcer på, og det skinner jo også igennem høringssvarene, at der er meget, meget, meget bred opbakning fra store dele af dansk politi til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg hørte godt, at ministeren sagde på lang sigt. Det kan vi så tro på eller lade være at tro på. Men på kort sigt: Hvor mange ekstra ressourcer regner ministeren så med, at politiet skal bruge på at gå ud og vende folks lommer for at se, om de unge har en klump hash med i stedet for en flaske vin eller noget øl, når de skal til fest?

Kl. 16.25

Hvad er det, politiet så skal nedprioritere for at få ressourcer til at gå ud og tjekke, om folk går rundt med noget hash på sig?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror sådan set ikke, at der er behov for de store ekstra ressourcer. Det er jo allerede i dag ulovligt. Spørgsmålet er bare, om personen skal have en advarsel eller en bøde.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 86:

Forslag til folketingsbeslutning på færdsels-sikkerhedsområdet om at fremme cyklismen ved at øge trafikikkerhed og fremkommelighed for cyklister i trafikken.

Af Margrete Auken (SF) m.fl.

(Fremsat 3/12 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Forslagsstillerne har med beslutningsforslaget fremsat en række forslag, der har til formål at gøre det mere sikkert og fremkommeligt at være cyklist i Danmark. Forslagsstillerne udgangspunkt er, at cyklister er bløde trafikanter på lige fod med fodgængere. Forslagsstillerne er af den opfattelse, at cyklister føler sig mobbet, hvis de begrænses af regler, man ikke ville pålægge fodgængere, som f.eks. stop for rødt ved højresving og i T-kryds og forbud mod cykling i gågader uden for forretningernes åbningstid.

Jeg vil meget enig i de gode intentioner, som ligger bag beslutningsforslaget, men jeg stiller mig meget tvivlende over for, om indholdet af forslagene ville øge trafikikkerheden og fremkommeligheden for cyklister. Det ville muligvis i visse situationer blive nemmere at være cyklist, hvis nogle af forslagene gennemføres, men det er jo ikke ensbetydende med, at det også bliver mere sikkert at være cyklist.

Jeg vil godt tage forslagene et ad gangen. Det foreslås at nedsætte den generelle hastighedsgrænse til 40 km/t. i tæt bebyggede områder, hvor der ikke er adskillelse mellem biler og cyklister. Som bekendt er der allerede i dag hjemmel i færdselsloven til at fastsætte differentierede hastighedsgrænser.

En lavere lokal hastighedsgrænse kan fastsættes, hvor det konkret ikke findes forsvarligt eller ønskeligt at tillade kørsel med en hastighed svarende til den generelle hastighedsgrænse. Dette omfatter navnlig tilfælde, hvor en lavere hastighedsgrænse skønnes påkrævet af hensyn til fodgængere og cyklister.

I det forslag til en ændring af færdselsloven, som jeg fremsatte i november, har regeringen bl.a. lagt op til øget fokus på anvendelse af differentierede hastighedsgrænser. Efter min opfat-

telse er det vigtigt at fastholde kompetencen til at træffe beslutning om en nedsættelse af hastighedsgrænsen der, hvor man rent faktisk ved noget om den lokale trafikikkerhedsmæssige situation, nemlig hos de lokale politi- og vejmyndigheder.

Til forslaget om indførelse af obligatorisk cyklistspejl eller -kamera, kan jeg oplyse, at regeringen er opmærksom på at anvende cyklistspejl på lastbiler. I Holland er spejlet et lovkrav, og Trafikministeriet har oplyst over for mig, at Færdselsstyrelsen følger de hollandske erfaringer nøje. Umiddelbart synes erfaringerne at være positive, men der er en række forhold, som skal afklares, før det kan vurderes, om ordningen skal gøres obligatorisk. Hollænderne har bl.a. ikke i EU fremlagt dokumentation for spejlets effekt, ligesom forholdet til EU-reglerne på området er uklart. Færdselsstyrelsen arbejder i øjeblikket på at få disse forhold afklaret.

Som jeg nævnte indledningsvis omfatter beslutningsforslaget flere punkter, som tager udgangspunkt i, at cyklister skal betragtes som bløde trafikanter på lige fod med fodgængere. Her tænker jeg på beslutningsforslagets punkt 3-6. Det vil sige forslaget vedrørende tilladelse for cyklister til ved rødt lys at svinge til højre og køre gennem T-kryds og forslaget om tilladelse til at cykle ud over fortove, cykle på gågader uden for forretningernes åbningstid og tilladelse til at cykle mod ensretningerne i byerne.

Et generelt problem ved de nævnte forslag er efter min opfattelse de færdselssikkerhedsmæssige betæneligheder, som forslagene giver anledning til. For jeg må åbent erkende, at jeg langt fra er enig med forlagsstillerne i, at cyklister i alle færdselssituationer skal betragtes på lige fod med fodgængere.

Jeg behøver vel ikke at nævne, at risikoen for at komme alvorligt til skade er langt større, hvis man kører galt som cyklist, end hvis man falder som fodgænger? Og at det selvsagt er forbundet med større risiko for en fodgænger at blive kørt ned af en cyklist, end hvis to fodgængere støder sammen. Hertil kommer, at cyklister, som jo oftest bevæger sig endda meget hurtigt i trafikken, og det vil man kunne se, hvis man kigger ud ad vinduet, skaber et langt mere komplekst og uoverskueligt trafikbillede end fodgængere, hvis der gives tilladelse til f.eks. at køre over for rødt lys i forbindelse med højresving.

Så er jeg i øvrigt ikke sikker på, at det er korrekt, at cyklister føler sig mobbet over at blive begrænset af regler, som ikke gælder for fod-